

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobců: **a) Honební společenstvo Nová Ves – Mlýnice**, se sídlem Květnové revoluce 322/9, Liberec, **b) Ing. V. V.**, **c) V. P.**, všichni zastoupeni JUDr. Ladislavem Polákem, advokátem se sídlem Na Florenci 1, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 28. 11. 2007, č. j. 59 Ca 103/2006 - 59,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 28. 11. 2007, č. j. 59 Ca 103/2006 - 59, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad Libereckého kraje svým rozhodnutím ze dne 17. 7. 2006, č. j. KULK 5343/2006, sp. zn. ORVZŽP 130/2006 OVLH, zamítl odvolání, které podal mj. žalobce ad a), a dále někteří vlastníci honebních pozemků přičleněných do společenstevní honitby Chrastavská Víška, zastoupení na základě plných mocí žalobci ad b) a c), a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Liberec ze dne 4. 4. 2005, č. j. ZPOK/JO/EC 7234/2004/01-2082, kterým byla uznána podle § 29 odst. 1 a 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“) společenstevní honitba Chrastavská Víška ke dni nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Držitelem předmětné společenstevní honitby bylo Honební společenstvo Chrastava.

Rozhodnutí žalovaného bylo napadeno žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, přičemž soud za žalobce považoval shora uvedené osoby, tj. a) Honební společenstvo Nová Ves – Mlýnice, se sídlem Květnové revoluce 322/9, Liberec, b) Ing. V. V., bytem K. r. 322/9, L., c) V. P., bytem N. V. 43, Ch., s tím, že všechny tyto osoby jsou zastoupeny JUDr. Ladislavem Polákem, advokátem, se sídlem Na Florenci 1, Praha 1. Takto byl tedy vymezen bez ohledu na správnost či nesprávnost postupu krajského soudu (k tomu viz níže) i okruh účastníků řízení o kasační stížnosti, neboť dle § 105 odst. 1 s. ř. s. jsou účastníky řízení o kasační stížnosti stěžovatel (v daném případě žalovaný) a dále všichni, kdo byli účastníky původního řízení před krajským soudem.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci žalobě vyhověl a předmětná rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje i rozhodnutí Magistrátu města Liberec pro nezákonnost zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

Krajský soud rekapituloval, že v žalobě byly vzneseny proti shora označenému rozhodnutí žalovaného tři základní okruhy námitek: 1. do společenstevní honitby Chrastavská Víška byly započítány i pozemky ve vlastnictví státu a ve správě Pozemkového fondu ČR, přičemž Pozemkový fond ČR z Honebního společenstva Chrastava vystoupil i s pozemky, které mají tvořit součást honitby, takže výměra honitby nedosahovala v době vydání rozhodnutí 500 ha. Není zřejmé, proč žalovaný vycházel z (mylného) závěru, že rozhodující je stav a výměra honebních pozemků v době podání návrhu na registraci honebního společenstva a nikoli stav v době rozhodování správního orgánu. Tvrzení žalovaného (resp. správního orgánu I. stupně), že předmětné pozemky se staly „přičleněnými“, není správné, zákon o myslivosti tento pojem nezná, potažmo ze zákona vyplývá, že přičlenění honebních pozemků jiných vlastníků je možné jen k honebním pozemkům dosahujícím minimální výměry. Po vystoupení Pozemkového fondu ČR navíc ani není splněna podmínka souvislosti vlastních honebních pozemků. Žalovaný navíc nedoplnil neúplné dokazování správního orgánu I. stupně v tom směru, jaké honební pozemky byly v průběhu správního řízení převedeny na jiné osoby, a to nejen, pokud jde o pozemky zemědělské (Pozemkového fondu ČR), ale i pozemky lesní (Lesů ČR); 2. návrh na uznání honitby Chrastavská Víška nebyl podán v souladu se zákonem, neboť členem a honebním místostarostou Honebního společenstva Chrastava je B. P., r. č. X, který není vlastníkem honebních pozemků. Jejich vlastníkem je B. P., r. č. X. Tato skutečnost brání tomu, aby Honební společenstvo Chrastava mohlo být v souladu se zákonem zaregistrováno. Pokud nevznikl přípravný výbor tohoto honebního společenstva za splnění zákonných podmínek, nelze jím činěné právní úkony považovat za platné (včetně následného uznání příslušné společenstevní honitby); 3. nesprávné jsou i úvahy žalovaného ohledně hranic honitby Chrastavská Víška – vzhledem k tomu, že honitba má být tvořena souvislými honebními pozemky, nemohou její hranice tvořit geografické body uvnitř intravilánu obce.

K prvnímu žalobnímu bodu krajský soud uvedl, že Pozemkový fond ČR vystoupil z Honebního společenstva Chrastava po jeho registraci, avšak před pravomocným uznáním společenstevní honitby Chrastavská Víška. Přitom ze zákona o myslivosti dle krajského soudu vyplývá, že o registraci honebního společenstva i o uznání společenstevní honitby by mělo být rozhodováno společně. Pro tento závěr svědčí řada ustanovení daného zákona. Provázanost existence honebního společenstva a společenstevní honitby je zřejmá např. z §

25 odst. 1 písm. a) a § 31 odst. 6 písm. c) zákona o myslivosti, podle kterých zánik společenstevní honitby, resp. zrušení honebního společenstva vede bez dalšího k zániku honebního společenstva, resp. společenstevní honitby. Existence jednoho má smysl jen při existenci druhého. Došlo-li v důsledku procesních komplikací ke vzniku společenstevní honitby až několik let poté, co bylo registrováno honební společenstvo, pak zde vznikl dlouhý časový úsek, kdy honební společenstvo z důvodu absence vlastní společenstevní honitby nemohlo vytvářet žádnou aktivitu. Nicméně pozitivní ustanovení, které by orgánu státní správy myslivosti nařizovalo, aby učinil registraci honebního společenstva a rozhodnutí o vzniku společenstevní honitby současně, zákon o myslivosti neobsahuje.

Dále krajský soud uvedl, že i když existence honebního společenstva a společenstevní honitby spolu úzce souvisí, v případě členství v honebním společenstvu a vázanosti honebního pozemku na určitou honitbu to již neplatí. Vystoupení vlastníka honebního pozemku ze společenstevní honitby neznamena bez dalšího odmítnutí zahrnutí tohoto pozemku do připravované společenstevní honitby, případně vynětí pozemku z honitby již existující. Podle § 26 odst. 4 zákona o myslivosti osoba, jejíž členství v honebním společenstvu zaniklo, má nárok na vypořádací podíl. Pokud tedy Pozemkový fond ČR vystoupil z Honebního společenstva Chrastava, došlo pouze k zániku jeho členství bez vlivu na to, zda jeho honební pozemky budou začleněny do společenstevní honitby Chrastavská Víska či nikoli. Není však správná představa žalovaného, že vystoupením Pozemkového fondu ČR z Honebního společenstva Chrastava jeho honební pozemky zůstávají součástí navrhované společenstevní honitby a stávají se přičleněnými, neboť zákon o myslivosti zná jen pozemky členů honebního společenstva, pozemky přičleněné a nehonbní; nezná pojem pozemky nečlena honebního společenstva. Úvaha správního orgánu totiž v sobě skrývá logický rozpor. Buďto vystoupení člena honebního společenstva nemá na začlenění honebního pozemku do konkrétní společenstevní honitby vliv, a pak nemusí být nic přičleňováno, anebo dochází vystoupením člena honebního společenstva k vynětí jeho honebního pozemku z příslušné společenstevní honitby, s čímž krajský soud nesouhlasil, a pak by k přičleňování dojít mohlo.

Krajský soud souhlasil s názorem žalobce, že zákon o myslivosti nezná situaci, kdy by „se pozemky stávaly přičleněnými“, nýbrž proces přičleňování je součástí rozhodování orgánu státní správy myslivosti. Podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti honební pozemky, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přičlení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění. Pokud by se „pozemky mohly stát přičleněnými“, pak by to představovalo jakýsi automatický proces, který by orgán státní správy myslivosti pouze konstatoval, což by odporovalo citovanému ustanovení zákona o myslivosti.

Krajský soud hodnotil úvahu žalovaného, podle níž v důsledku vystoupení Pozemkového fondu ČR z Honebního společenstva Chrastava od 1. 1. 2005 došlo k poklesu výměry honebních pozemků členů Honebního společenstva Chrastava pod 500 ha za nesprávnou a v kontextu jeho rozhodování za nesrozumitelnou. Soud je toho názoru, že vystoupení Pozemkového fondu ČR z Honebního společenstva Chrastava nemělo na podobu a výměru navrhované společenstevní honitby Chrastavská Víska vliv, jeho pozemky mohly být do rozhodování o společenstevní honitbě Chrastavská Víska začleněny.

Součástí zkoumané žalobní námitky je i odlišný pohled žalobce a žalovaného na interpretaci § 31 odst. 6 písm. c) zákona o myslivosti. Dle tohoto ustanovení dochází k zániku honitby tehdy, poklesne-li výměra honitby pod minimální výměru v důsledku změny vlastnického práva k honebním pozemkům. Honitba zaniká k 31. 12. roku následujícího po roce, v němž k poklesu došlo. Jazykové vyjádření tohoto ustanovení navozuje dojem, že změna vlastnictví honebního pozemku způsobuje pokles výměry společenstevní honitby. Takový závěr je ale v rozporu např. s § 26 odst. 1 zákona o

myslivosti. Z tohoto ustanovení vyplývá, že začlenění honebního pozemku do určité společenstevní honitby zůstává zachováno, řešit je třeba pouze členství v relevantním honebním společenstvu. Vynětí honebního pozemku ze společenstevní honitby v důsledku změny vlastnictví tohoto pozemku odporuje celému zaměření zákona o myslivosti, který sleduje vytvoření prostor, jejichž relativní trvalost je zárukou adekvátní péče o zvěř.

Zákon o myslivosti zná jen dvě možnosti, kdy dochází k vyčlenění honebního pozemku z konkrétní honitby. Jednak prohlášením tohoto honebního pozemku za nehonební (§ 17 odst. 2 cit. zákona) nebo připojením honebního pozemku k jiné honitbě (§ 31 odst. 4 cit. zákona). Připojení honebního pozemku z jedné honitby k honitbě jiné přitom § 31 odst. 4 zákona o myslivosti spojuje se situací, kdy dojde k nabytí vlastnictví k honebním pozemkům držitelem honitby vlastní nebo členem honebního společenstva u honitby společenstevní. Z hlediska systematiky § 31 zákona o myslivosti je tak zřejmé, že odst. 6 písm. c) cit. ustanovení je pouze reakcí na odst. 4 cit. ustanovení. Pokud by převodem honebních pozemků z jedné společenstevní honitby k jiné podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti došlo k poklesu výměry společenstevní honitby, z níž je honební pozemek odebrán, pod minimální výměru, pak by došlo k zániku honitby, z níž bylo odebíráno. K této situaci v souzené věci nedošlo.

Co se týká druhé žalobní námitky, tedy možnosti záměny dvou osob stejného jména (B. P., r. č. X a B. P., r. č. X), krajský soud dospěl k závěru, že žalobci v žalobě odmítají, že by B. P., r. č. X, byl vlastníkem honebních pozemků, které tvoří součást honitby Chrastavská Víška. Jejich vlastníkem má být B. P., r. č. X. Při jednání soudu zástupce žalobců doplnil, že přihlášku do honebního společenstva vyplňoval B. P. st., který se účastnil všech jednání a valné hromady a dalších úkonů a byl i zvolen místostarostou honebního společenstva. V průběhu jednání bylo předloženo i prohlášení B. P., r. č. X, ze dne 30. 11. 2006, ve kterém jmenovaný uvádí, že své pozemky v katastrálním území Horní Chrastava vložil do Honebního společenstva Nová Ves – Víška.

Krajský soud poukázal na to, že přezkoumával rozhodnutí správního orgánu s ohledem na skutečnosti, které správnímu orgánu musely nebo přinejmenším mohly být známy v době jeho rozhodování. Zohlednění informací a prohlášení poté, co je již napadené rozhodnutí správního orgánu pravomocné, tak lze ve prospěch žalobce vyhodnotit jen tehdy, pokud správní orgán při svém postupu opomněl nějakou povinnost, jež mu zabránila se žalobci předkládanými informacemi a prohlášeními pracovat. Soud měl zato, že k takovému porušení zákonné povinnosti ze strany správního orgánu I. stupně ani žalovaného v této otázce nedošlo. Ve správním spise je založena přihláška B. P., r. č. X, za člena Honebního společenstva Chrastava, návrh na registraci Honebního společenstva Chrastava byl podepsán za přípravný výbor opět B. P., r. č. X, i příloha k tomuto návrhu obsahující seznam vlastníků honebních pozemků za jednoho z vlastníků označuje B. P., r. č. X. Z citovaných dokladů soud dovodil, stejně jako žalovaný, že B. P., r. č. X, vložil své pozemky do společenstevní honitby Chrastavská Víška. Pokud byl správní orgán uveden v omyl někým, kdo jednal jménem B. P., r. č. X, pak tato okolnost musí být řešena formou mimořádných opravných prostředků v rámci správního řízení, případně podáním trestního oznámení.

Krajský soud však dal žalobcům za pravdu v námitce týkající způsobu vedení hranice honitby. Z vyjádření žalovaného totiž dovodil, že žalovaný vycházel v prvé řadě z § 17 odst. 4 věty druhé zákona o myslivosti, dle které se hranice honiteb mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními, v terénu zřetelnými. To v praxi může znamenat, že lze hranice honitby vést přes nehonební pozemky. S tímto postupem krajský soud

nesouhlasil, neboť měl zato, že toto ustanovení stanoví pouze pravidlo vhodnosti, nikoli však nutnosti. Pro stanovení hranic honitby musí být splněny přednostně jiné podmínky.

Podle § 17 odst. 2 věty první zákona o myslivosti je honitba tvořena souvislými honebními pozemky. K evidenci a zakreslení jednotlivých pozemků slouží katastr nemovitostí, ve kterém hranice pozemků je ztotožněna s jejich obvodem. Důsledkem tohoto předpokladu je, že pokud se sdruží několik pozemků do nějakého funkčního celku, hranice tohoto celku se budou krýt s obvodem krajních pozemků tohoto celku. Proti závěru žalovaného, že hranice honitby má být tvořena nezávisle na hranicích honebních pozemků svědčí řada dalších ustanovení zákona o myslivosti, které užívají slovního spojení hranice honitby (viz § 17 odst. 4 a 6, § 18 odst. 4 a 6, § 28 odst. 3, § 29 odst. 3, § 31 odst. 1). Vzhledem k tomu, že pro toto slovní spojení zákon o myslivosti neobsahuje speciální definici, je třeba v souvislosti s § 17 odst. 2 cit. zákona hranici honitby rozumět hranicí souvislých honebních pozemků. To vylučuje, aby tato hranice vedla přes nehonbní pozemky.

V této souvislosti krajský soud poukázal na původní znění § 17 odst. 3 zákona o myslivosti (dnes § 17 odst. 4 cit. zákona) zabývající se hranicí honiteb, dle kterého se při tvorbě honiteb nepřihlíží k hranicím katastrálních území, územních obvodů obcí nebo krajů. Každý honební pozemek musí však být celý zahrnut do některé honitby. Má-li honební pozemek tvořit hranici honitby, musí být tato hranice trvalá a v terénu zřetelná. Hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními. Toto znění bylo změněno zákonem č. 59/2003 Sb. tak, že byla vypuštěna povinnost zahrnout celý pozemek do jedné honitby, neboť, jak vyplývá z důvodové zprávy k tomuto pozměňovacímu zákonu, neexistuje žádný racionální důvod pro nemožnost rozdělení honebního pozemku tak, aby hranice honitby byla trvalá a v terénu zřetelná. To ovšem neznamená, že by se hranice honitby nemusela krýt s hranicemi okrajových honebních pozemků. Pro to, aby byl uspokojen požadavek zákona o myslivosti s ohledem na zřetelnost hranic honitby (aby byly rozeznatelné v terénu „pouhým okem“), zná tento zákon nástroj, kterým je přičleňování. Podle § 18 odst. 4 věta první zákona o myslivosti navrhovatel může požádat, aby k honebním pozemkům dosahujícím minimální výměry byly přičleněny další souvislé honební pozemky jiných vlastníků, a to s uvedením důvodů tohoto přičlenění. Nic nebrání tomu, aby přičlenění pozemků k plánované honitbě bylo zdůvodněno právě zřetelností hranice honitby ve vztahu ke konkrétním přírodním podmínkám.

Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, v níž poukazoval na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel především nesouhlasí s tím, že by neprovedl zakreslení hranice honitby způsobem, který by umožnil přezkoumat, že hranice vede po hranicích okrajových honebních pozemků. Stěžovatel uvádí, že pojem hranice honitby zákon o myslivosti nevymezuje, tedy ani nestanoví, že je hranice honitby tvořena hranicí honebních pozemků. Stěžovatel, stejně jako ostatní orgány správy myslivosti, pojem hranice honitby vykládá a aplikuje jako *„dělicí linii mezi zájmovým územím jednotlivých držitelů honiteb“*. Takové pojetí blíže odpovídá smyslu právní úpravy vytváření a uznávání honiteb než výklad provedený krajským soudem. Interpretací § 17 odst. 4 zákona o myslivosti dospívá

k závěru, že by se hranice honiteb měly krýt s hranicemi v terénu zřetelnými a teprve tehdy, když to není možné, by měly být stanoveny jiným způsobem zajišťujícím přesné odlišení hranic honitby od honiteb sousedních. Stěžovatel má za to, že hranice honiteb by měly být stanoveny tak, aby k jejich určení při praktickém výkonu práv honebních společenstev bylo možno je co nejjednodušeji rozpoznat. Domnívá se tedy, že obsahem pojmu hranice honitby není vymezení a přesné popsání hranice honebních pozemků dle katastrální mapy a je v souladu se zákonem, když jsou hranice honitby v rozhodnutí o jejím uznání popsány způsobem, který správní orgán prvního stupně provedl.

Stěžovatel se domnívá, že při postupu odpovídajícím názoru soudu by muselo každé rozhodnutí o uznání honitby obsahovat katastrální mapy s přesným vyznačením hranice honitby; dané rozhodnutí by tak nabylo velkého objemu a vzhledem k velkému počtu účastníků tohoto řízení by vznikaly správnímu orgánu značné náklady. Navíc by při každé změně katastrální mapy bylo každé rozhodnutí o uznání honitby nepřesné a neaktuální. Správními orgány zvolený postup spočívající ve slovním popisu hranice honitby a zákresu jejího obvodu do mapy je ekonomický a v souladu se zákonem.

Žalobci (jak byli označeni v rozsudku krajského soudu) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti hodnotili předmětnou kasační stížnost jako nedůvodnou. V první řadě souhlasí s názorem krajského soudu na vedení hranic honitby; uvádějí, že není možné vést hranici honitby přes nehonební pozemky. Kromě toho nemohou krajským soudem zrušená rozhodnutí obstát ani z dalších důvodů. V tomto směru odkazují na věc vedenou u krajského soudu pod sp. zn. 59 Ca 37/2005, kdy v obdobné věci krajský soud rozhodnutí žalovaného rovněž zrušil.

Navíc žalobci připomínají skutečnosti, které uváděli již v žalobě: problematiku vystoupení Pozemkového fondu ČR z Honebního společenstva Chrastava ještě před vydáním správního rozhodnutí o uznání honitby a účinků účasti osoby, která není vlastníkem honebních pozemků, na Honebním společenstvu Chrastava, dokonce v postavení honebního místostarosty.

Žalobci uvedli, že krajský soud nezaujal stanovisko k tomu, k jakému stavu posuzuje správní orgán podmínky pro uznání honitby, přičemž žalobci se domnívají, že je to ke stavu v době podání návrhu na uznání honitby, kdežto stěžovatel tvrdil, že musí vycházet ze stavu, který tu je v době vydání správního rozhodnutí o uznání honitby. V případě, že mezi podáním návrhu na uznání honitby a vydáním rozhodnutí o uznání honitby uplyne několik let a dojde k podstatným změnám ve vlastnických vztazích k pozemkům začleněným do honitby, je třeba k těmto změnám přihlídnout. Pokud člen honebního společenstva z něj vystoupil ještě před vydáním rozhodnutí o uznání honitby, nelze jeho pozemky považovat za „vlastní“ pozemky honebního společenstva, což je důležité z hlediska minimální výměry honitby a jejích hranic. Přičleňování takových pozemků nelze provádět za účelem dosažení minimální výměry honitby či souvislosti honebních pozemků.

Co se týká zmíněných osob stejného jména (B. P.), byl správní spis zřejmě doplněn před jeho předložením správnímu soudu a je nepravděpodobné, že by správní orgán byl někým uveden v omyl. To žalobci připomínají proto, že v dalším řízení by v daném směru

měl žalovaný doplnit dokazování a Honební společenstvo Chrastava by mělo být vyzváno k předložení nového a věcně správného návrhu na uznání honitby.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, nikoliv však na základě kasačních bodů, jež uplatnil stěžovatel, neboť dříve, než se jimi mohl Nejvyšší správní soud zabývat, dospěl k závěru, že řízení před krajským soudem trpí vadou spočívající v jeho zmatečnosti, k níž musí Nejvyšší správní soud přihlídnout z úřední povinnosti [§ 103 odst. 1 písm. c) a § 109 odst. 3 s. ř. s.].

Jak již bylo řečeno, krajský soud považoval za žalobce v předmětné věci mj. Ing. V. V. a V. P., přičemž, jak vyplývá ze správního spisu, k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí byl vlastníkem nemovitostí na území sporné honitby pouze pan V. P.; tedy Ing. V. V. nebyl za daného skutkového stavu sám legitimován k účasti v předmětném správním řízení, ani k podání žaloby proti napadenému správnímu rozhodnutí. Oba také již ve správním řízení uváděli, že v řízení vystupují jakožto společní zmocněnci (tj. zástupci) některých vlastníků přičleňovaných honebních pozemků (tj. oprávněných účastníků správního řízení; ovšem např. v odvolání pan V. P. také uváděl, že kromě zmocnitelů vystupuje i sám za sebe jako vlastník pozemku na území sporné honitby). Byť ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v žalobou napadeném rozhodnutí stěžovatele není označení skutečných účastníků řízení, tj. vlastníků honebních pozemků, ani jejich zástupců zcela přesné [mj. je v žalobou napadeném rozhodnutí uvedeno, že jmenovaní vystupují „*jménem zmocnitelů (některých vlastníků honebních pozemků)*“, přičemž okruh zastupovaných osob není ze správního spisu zřejmý], je přesto zjevné, že správní orgány odlišovaly právě zastupované účastníky řízení, tj. vlastníky honebních pozemků, a jejich zástupce, tj. Ing. V. V. a V. P., přičemž prvně jmenovaný ani nebyl oprávněn podat ve věci odvolání jménem svým, ale právě pouze jménem zastupovaných osob. Je ovšem pochybením správních orgánů, že ve správním řízení bez dalších zjištění připustily další zastoupení Ing. V. V. a V. P. (pokud jde o jeho postavení zástupce), kteří již v řízení sami figurovali jakožto zástupci „*některých*“ účastníků řízení, advokátem JUDr. Ladislavem Polákem. Byť tehdy platný správní řád otázku dalšího zastoupení zmocněnce výslovně neupravoval, vyplývá z obecného právního předpisu, tj. z § 33a odst. 1 občanského zákoníku, že další zastoupení zmocněnce-fyzické osoby je možné pouze v případě, je-li k tomu zmocněnec výslovně oprávněn v plné moci udělené zmocnitelem. Plné moci vystavené jednotlivými vlastníky pozemků oběma zmocněncům však nejsou ve správním ani soudním spise obsaženy a nelze tedy spolehlivě usuzovat o jejich obsahu. Nejvyšší správní soud dodává, že ve věci těchto plných mocí zmocněnci odkazují na obsah spisu týkajícího se uznání společenstevní honitby Nová Ves – Víška, které bylo vedeno rovněž u správního orgánu I. stupně; to ovšem nic nemění na tom, že v nyní vedeném řízení tyto plné moci nemá Nejvyšší správní soud k dispozici.

Krajský soud v každém případě postavení uvedených zmocněnců a osob jimi zastupovaných v řízení o žalobě proti rozhodnutí stěžovatele vůbec nerozlišoval, když jako s žalobci jednal přímo s Ing. V. V. a s V. P. s tím, že za jejich společného zástupce považoval advokáta JUDr. Ladislava Poláka. Je pravdou, že Ing. V. V. a V. P. byli jakožto žalobci označeni vedle Honebního společenstva Nová Ves - Mlýnice v záhlaví podané žaloby. Naproti tomu se ovšem v II. části žaloby opět výslovně uvádí, že oba jmenovaní jsou zmocněnými zástupci vlastníků honebních pozemků, které byly přičleněny do honitby Chrastavská Víska, přičemž plné moci vystavené vlastníky honebních pozemků mají být dle jmenovaných obsaženy ve správním spise. K žalobě je přiložena rovněž generální plná moc vystavená dne 29. 8. 2006 Ing. V. V. a V. P. JUDr. Ladislavu Polákovi, na níž je uveden dodatek „za vlastníky honebních pozemků“. Je zde tedy rozpor mezi označením žalobců v žalobě a obsahem této žaloby, tento rozpor se ovšem krajský soud nepokusil odstranit, ač tak učinit měl. Pokud by totiž Ing. V. V. a V. P. trvali na tom, že žalobu podali osobně, nikoliv jménem jimi zastupovaných osob a že jsou ve věci naopak sami zastoupeni zmíněným advokátem, bylo by nutné žalobu ve vztahu k Ing. V. V. odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jakožto podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou, naopak meritorní rozhodnutí ve vztahu k žalobě podané Ing. V. V. by muselo být za této situace z důvodu nedostatku podmínek řízení považováno za zmatečné. Pokud by ovšem byla žaloba k příslušné výzvě upřesněna tak, že Ing. V. V. a V. P. podali žalobu jménem zastupovaných, konkrétně specifikovaných vlastníků honebních pozemků, tj. jakožto obecní zmocněnci těchto osob, musel by se krajský soud zabývat tím, zda plné moci zmocnitelů skutečně opravňují Ing. V. V., resp. V. P. k podání žaloby v předmětné věci. U V. P. pak samozřejmě připadá v úvahu i to, že žalobu podal jednak osobně a jednak jako zástupce ostatních vlastníků přičleňovaných pozemků. Ani tento závěr by však nic neměnil na tom, že by musel skutečnost, že je zástupcem ostatních vlastníků doložit příslušnou plnou mocí.

Pokud by krajský soud dospěl k závěru, že plné moci k podání žaloby opravňují, musel by pak samozřejmě vycházet z toho, že žalobci v dané věci jsou tito konkrétně specifikovaní vlastníci honebních pozemků, a nikoliv Ing. V. V. osobně (u V. P. by bylo, jak již bylo řečeno, dále třeba vyjasnit, zda žalobu podal vedle zastoupení jiných vlastníků také osobně). V takovém případě by se ovšem musel krajský soud dále vypořádat s § 35 odst. 7 s. ř. s., který jednoznačně stanoví, že „v téže věci může mít účastník jen jednoho zástupce. Zástupce musí jednat osobně, nestanoví-li zvláštní zákon výslovně jinak“. Zvláštní úpravu obsahuje zákon o advokacii ve vztahu k zastoupení klienta advokátem a možnosti jeho substituce, což na daný případ obecných zmocněnců nedopadá. Uvedení žalobci, tj. vlastníci pozemků přičleňovaných do nově vzniklé honitby, by tedy museli být krajským soudem vyzváni k tomu, aby upřesnili, zda hodlají být v řízení před krajským soudem zastupováni buď V. P., nebo Ing. V. V., není tedy možné, aby byli zastupováni oběma zároveň. Zároveň by takto zvolený obecný zmocněnec musel jednat osobně, jeho další zastoupení advokátem by bylo nepřípustné. Případně by si samotní žalobci, tj. vlastníci přičleňovaných pozemků mohli zvolit svým zástupcem přímo advokáta (např. JUDr. Poláka), pak by je ovšem nemohl zároveň zastupovat obecný zmocněnec.

V každém případě tedy nemůže obstát dosavadní postup krajského soudu, který, jak již bylo řečeno, jakožto s žalobci jednal a v přezkoumávaném rozsudku za žalobce označil Ing. V. V. a V. P., čímž řízení zatížil zmatečností vadou spočívající v tom,

že ve vztahu k Ing. V. V. rozhodl, aniž by k tomu byly splněny podmínky řízení, neboť buďto tuto žalobu Ing. V. podal, ač k tomu zjevně nebyly oprávněn, nebo, jak se zdá vyplývat s obsahu žaloby, krajský soud s ním jednal jako s žalobcem, ačkoliv Ing. V. takové postavení v řízení vůbec neměl, a naopak skutečné žalobce krajský soud v řízení opominul.

Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani skutečnost, že o procesní legitimaci žalobce ad a), tj. Honebního spolčenstva Nová Ves – Mlýnice, jehož honitba má mít s honitbou Chrastavská Víska společnou hranici, není pochyb a že nelze zpochybnit ani to, že je tento žalobce v řízení o žalobě zastupován advokátem, JUDr. Ladislavem Polákem, čemuž v tomto ohledu odpovídá plná moc z 29. 8. 2006 založená na č. l. 9 soudního spisu. Má - li však být vůbec možné přezkoumat rozhodnutí krajského soudu z hlediska podstaty věci, je třeba v každém případě trvat na tom, aby byl okruh všech osob, které podaly předmětnou žalobu, řádně definován a byla vyjasněna i otázka jejich zastoupení.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), tedy v první řadě učiní výše nastíněné procesní úkony směřující k vyjasnění otázky okruhu účastníků řízení na straně žaloby a otázky jejich zastoupení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. června 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu